(గత సంచిక తరువాయి)

6

రాజు క్రిజ్లర్ కారు ఆపాడు. యుగంధర్ కారు దిగి ఆ నాలుగు అంతస్థుల మేడని పరీక్షగా చూశాడు. అదే హోటల్ శరత్.

డిటెక్టివ్‌లు యిద్దరూ హోటల్లోకి వెళ్ళారు. చాలామంది వున్నారు రిసెప్షన్ హాలులో. యుగంధర్‌ని కానీ, రాజుని కానీ ఎవరూ గమనించినట్టు లేదు.

"కుమార్ గది ఎక్కడున్నదీ రిసెప్షన్‌లో అడగాలా?" అడిగాడు రాజు.

"ఒద్దు" అంటూ యుగంధర్ మెట్లవైపు దారి తీశాడు.

లిఫ్టు వున్నా ఎందుకు ఉపయోగించడం లేదా అని రాజు అనుకున్నాడే కానీ యుగంధర్‌ని అడగలేదు. యుగంధర్‌తో పాటు అతనూ మెట్లు ఎక్కాడు.

మొదటి అంతస్తు చేరుకున్నారు.

మెట్లకి కొంచెం దూరంలో, నడవాలో ఒక స్టూలు మీద కూర్చునున్న మనిషి యుగంధర్‌నీ, రాజునీ పరీక్షగా చూశాడు.

రాజు చిన్ననవ్వు నవ్వి "ఇతను మఫ్టీలో వున్న పోలీస్ కానిస్టేబుల్ అయ్యుండాలి" అన్నాడు.

"ఇన్‌స్పెక్టర్ స్వరాజ్యరావు చెప్పారుగా కుమార్‌ని ఒక కంట కనిపెడుతున్నామని" రాజుతో అని, స్టూలుమీద కూర్చునున్న అతన్ని సమీపించి, "కుమార్ గది ఏది?" అడిగాడు యుగంధర్.

"ఎందుకు?" ఎదురు ప్రశ్న వేశాడు ఆ మనిషి.

"వెరీ గుడ్" అంటూ యుగంధర్ జేబులోంచి తన ఐడెంటిఫికేషన్ పత్రం తీసి చూపించాడు.

"క్షమించండి సార్. గుర్తుపట్టలేదు. మిమ్మల్ని ఎప్పుడో ఒకసారి దూరాన్నించి చూశాను" అంటూ ఆ కానిస్టేబుల్ క్షమాపణలు చెప్పడం ప్రారంభించాడు.

యుగంధర్ నవ్వి ఆ కానిస్టేబుల్ భుజం తట్టి, "నీ తప్పేమీ లేదు సరికదా నీ డ్యూటీ నువ్వు సరిగా చేశావు. కుమార్ గది?" అడిగాడు మళ్ళీ.

"రూం నెంబర్ 79. కుడివైపున నాలుగో గది" చెప్పాడు కానిస్టేబుల్.

"కుమార్ గదికి దూరంగా ఎందుకు కూర్చున్నావు?" అడిగాడు యుగంధర్.

"కుమార్‌ని ఒక కంట కనిపెట్టమనీ, అతన్ని కనిపెడుతున్నామని అతనికి తెలియనివ్వద్దనీ ఇన్‌స్పెక్టర్ చెప్పాడు. అందుకే నేను హోటల్ తాలూకు మనిషిలా ఇక్కడ మెట్ల దగ్గిర కూర్చున్నాను" అన్నాడు అతను.

"ఎనీథింగ్ టు రిపోర్ట్?" అడిగాడు రాజు.

"లేదు సార్. కుమార్ తండ్రి శివరాంగారు, కుమార్ గదిలోకి వెళ్ళారు. అంతే" అన్నాడు కానిస్టేబుల్.

"శివరాం గది ఎక్కడున్నది?" అడిగాడు యుగంధర్.

"ఈ అంతస్థులోనే. అవతలవైపు - ఆ చివర. రూం నెంబర్ 602" చెప్పాడు కానిస్టేబుల్.

యుగంధర్ 79 నెంబర్ గది కాలింగ్ బెల్ నొక్కాడు. ఎవరూ తలుపు తియ్యలేదు. ఒక్క నిముషంపాటు బెల్ మీట నొక్కే వుంచాడు. లోపల గంట గణగణా మోగడం వినిపిస్తోంది. అంతే. అలికిడి లేదు. యుగంధర్ మునివేళ్ళతో తలుపు గట్టిగా తట్టాడు. అప్పటికీ కుమార్ తలుపు తియ్యలేదు.

"మిష్టర్ కుమార్! కుమార్" అని బిగ్గరగా పిలిచాడు. ఆ పిలుపుకీ జవాబు లేదు.

కానిస్టేబుల్ యుగంధర్ పక్కకి వచ్చి నిలుచున్నాడు.

"నువ్వు పొరబడ్డావనుకుంటాను. కుమార్ బయటికి వెళ్ళి వుండాలి" అన్నాడు యుగంధర్.

"నేను పొరబడలేదు సార్. నేను నా స్థానంలోంచి కదలలేదు సార్. కుమార్ గదిలోంచి బయటికి వచ్చివుంటే నాకు కనిపించేవాడు. నేను నా దృష్టి ఎటూ మరల్చలేదు" కానిస్టేబుల్ కంగారుగా చెప్పుకుపోతున్నాడు తనమీద కోపం వస్తుందనే భయంతో.

"అయితే కుమార్ ఎందుకు తలుపు తియ్యలేదంటావు?" అడిగాడు యుగంధర్.

"మొద్దునిద్రపోతున్నాడేమో సార్"

యుగంధర్ తల విదిలించి "ఎంత మొద్దునిద్ర అయినా ఇంత గొడవ జరుగుతుంటే లేచి వుండేవాడు" అన్నాడు. కానిస్టేబుల్ కంగారుగా "నేను హోటల్ మేనేజర్ దగ్గిరకి వెళ్ళి" అంటున్నాడు.

"అవసరంలేదు. నువ్వు వెళ్ళి నీ స్థానంలో కూర్చో, ఇటు చూడక."

రాజుని చూసి యుగంధర్ తలవూపాడు. రాజు జేబులోంచి కొన్ని వస్తువులు తీశాడు. అరచేతితో వాటిని కప్పిపట్టుకుని తలుపు తాళం క్షణంలో తీశాడు. తలుపుకున్న పిడి పక్కకి తిప్పాడు. క్లిక్ మన్నది. తలుపు తెరుచుకున్నది.

ముందు యుగంధరూ, వెనక అతని అసిస్టెంటు రాజు లోపలికి వెళ్ళారు.

అంతే. ఇద్దరూ రాతిబొమ్మల్లా వూపిరికూడా తీసుకోకుండా తలుపుదగ్గిరే ఆగిపోయారు.

ఇన్నేళ్ళుగా ఈ ఇద్దరు డిటెక్టివ్‌లూ ఎన్నో కేసులు పరిశోధన చేశారు. ఎంతో దౌర్జన్యాన్ని, ఎన్నో హింసల్ని, ఎంతో క్రౌర్యాన్ని కళ్ళారా చూశారు.

మనుషుల్లో వున్న క్రౌర్యాన్నీ, పైశాచికాన్నీ పూర్తిగా చూసేశాం అనుకున్నారు. కానీ యిప్పుడు ఈ క్షణంలో, యిక్కడ, ఈ గదిలో వాళ్ళు చూసిన దృశ్యం వేరు. ఇంతకుముందు వాళ్ళు చూసిన దృశ్యాలన్నిటికన్నా ఘోరంగా ఇక చూడలేక యిద్దరూ వెనక్కి తిరిగారు.

ఇద్దరికీ కడుపులో తిప్పినట్లయింది. ముచ్చెమటలు పోశాయి. యుగంధరే ముందు తేరుకున్నాడు. రాజు భుజం మీద చెయ్యివేసి "నువ్వు బయటికి వెళ్ళు రాజూ. స్వరాజ్యరావుని రమ్మని ఫోన్ చెయ్యి" అన్నాడు.

బలహీనంగా నవ్వాడు రాజు "అవసరంలేదు."

"ఈ పని చేసింది మనిషి కాదు. రాక్షసుడు. కసీ, ద్వేషమూ యీ రాక్షసత్వానికి కారణం అయ్యుండాలి" అన్నాడు యుగంధర్.

గదిమధ్య ఉన్నది మంచం. మంచంపైన కప్పుకి వున్న ఎలక్ట్రిక్ ఫ్యాన్ తిరుగుతోంది. అదొక్కటే ఆ గదిలో చలనం.

మంచం మీద శవం వెల్లకిలా వున్నది. శవం మొహం మీద, మొహం కనిపించకుండా రెండు అరిచేతులున్నాయి. అరిచేతులు మాత్రం వున్నాయి. చేతులు లేవు. అంటే అరిచేతులు నరికి, అరిచేతుల్ని మాత్రం విడివిడిగా మొహం మీద పెట్టాడు హంతకుడు.

దుప్పటి, దిండు, శవం ఒంటిమీద బట్టలు అన్నీ రక్తంతో తడిసి, ఎర్రగా వున్నాయి. అంత రక్తం అసలు ఒక మనిషి వొంట్లో వుంటుందా అని అనుమానం కలిగేటట్లున్నది. బిందెలతో ఎక్కణ్ణుంచో రక్తం తెచ్చి శవం మీదా, మంచం మీదా పోసినట్లున్నది.

శవం రెండు చేతులూ పక్కకి పూర్తిగా జాపి వున్నాయి. చేతులున్నాయి కానీ ఆ చేతులకి అరిచేతులు లేవు. అవి మొండిచేతులు.

పొట్ట అనేది లేదు. పొట్ట వుండేచోట ఎర్రని రక్తపు మడుగు మాత్రం వుంది. పొట్టలోంచి పేగులు బయటికి లాగి ఆ పేగులు ఛాతీమీదనించి మెడవరకూ ఏదో హారం వేసినట్లున్నది.

ఆ భీకరదృశ్యం చూస్తూ ఇద్దరు డిటెక్టివ్‌లూ చలనం లేకుండా నిలబడిపోయారు.

గదిలో భయంకరమైన నిశ్శబ్దం ఏర్పడింది. ఆ యిద్దరి ఊపిరి వాళ్ళకే సముద్రపు హోరులా వినిపిస్తోంది.

శవానికి జుట్టులేదు. అంతేకాదు తలమీద చర్మంలేదు. తోలు వొలిచినట్లు తెల్లగా పుర్రె కనిపిస్తోంది. "దీన్నే చిత్రవధ అంటారు కాబోలు. పాపం కుమార్ ఎంత బాధపడివుంటాడో" అన్నాడు రాజు.

యుగంధర్ క్షణంపాటు కళ్ళు మూసుకున్నాడు. కళ్ళు తెరిచి ఒక్క నిట్టూర్పు వొదిలి, శవాన్ని సమీపించి తన మునివేళ్ళతో శవం మొహం మీద వున్న అరిచేతుల్ని పైకి ఎత్తాడు.

అంతే. ఇద్దరు డిటెక్టివ్‌లకీ ఎలక్ట్రిక్ షాక్ తగిలినట్లయింది. చనిపోయిన మనిషి కుమార్ కాడు. కుమార్ తండ్రి శివరాం. యుగంధర్ క్లయింట్ శివరాం.

7

యుగంధరూ, రాజు గదిలోంచి బయటికి వచ్చారు. రాజు తలుపు మూసి, గడియపెట్టాడు.

మెట్లదగ్గిర బెంచీమీద కూర్చున్న కానిస్టేబుల్ చటుక్కున లేచి నిలబడ్డాడు. రమ్మని సంజ్ఞ చేశాడు యుగంధర్. కానిస్టేబుల్ దగ్గరికి వచ్చిన తర్వాత "నువ్వు యీ తలుపు దగ్గిరే నిలుచో, తలుపు తియ్యకు. ఎవర్నీ, ఏ కారణం చెప్పినా, ఎటువంటి సందర్భంలోనూ లోపలికి వెళ్ళనివ్వద్దు" అని చెప్పాడు యుగంధర్.

"యస్ సర్" అన్నాడు కానిస్టేబుల్.

"రాజూ! నువ్వు వెళ్ళి ఇన్‌స్పెక్టర్ స్వరాజ్యరావుకి ఫోన్ చెయ్యి. వెంటనే తన పరివారంతో రమ్మని చెప్పు. ఆ తర్వాత ఈ హోటల్ మేనేజర్‌తో మాట్లాడు.

పోలీసులు వచ్చి బందోబస్తు యేర్పాట్లు చేసేంతవరకూ యీ హోటల్లోంచి పురుగుకూడా బయటికి వెళ్ళకుండా తగిన కట్టుదిట్టాలు చేయమను. ఆ యేర్పాట్లు నువ్వు దగ్గర వుండి చేయించు" అన్నాడు యుగంధర్.

"యస్ సర్" అని రాజు వెళ్ళిపోయాడు.

కానిస్టేబుల్ 79 నెంబర్ గది తలుపుకి అడ్డంగా నిలుచున్నాడు.

యుగంధర్ దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తూ నడవా అవతల చివరవరకూ నడిచాడు. 62 నెంబర్ గదిముందు ఆగాడు. అదే శివరాం గది. క్షణంపాటు ఆ గది తలుపు పరీక్షగా చూసి బూట్ కాలితో తలుపుని నెమ్మదిగా తోశాడు. తలుపు తెరుచుకున్నది. అయినా యుగంధర్ లోపలికి వెళ్ళలేదు. తలుపు బయటే నిలుచుని గదిలోకి చూశాడు.

గది కిటికీ తలుపులు మూసి వున్నాయి. అయినా వెంటిలేటర్‌లోంచి వెలుగు బాగానే పడుతోంది. గదిలో ఎవరూ లేరు. గదిమధ్య మంచం. మంచం పక్కనున్న బల్లమీద పుస్తకాలు. మంచానికి కొంచెం దూరంలో కోట్‌స్టాండు. ఆ స్టాండ్ వంకీకి కోట్లు, పాంట్లు, తువ్వాళ్ళు వున్నాయి. బల్లమీద ఒక తోలుపెట్టె.

గదిలో ఏదో చప్పుడు ఎవరో కదిలినట్లు చప్పుడు అయింది. ఏమిటా చప్పుడు? ఎక్కణ్ణుంచి? గదిలో ఎవరూ లేరే, చప్పుడు ఎలా అయింది? యుగంధర్ చెవులు రిక్కించుకుని వింటున్నాడు. మళ్ళీ దడదడ చప్పుడయింది. నీళ్ళగదిలోంచి చప్పుడు వినిపిస్తోంది

యుగంధర్ జేబులోంచి రివాల్వర్ తీశాడు. సేఫ్టీకాచ్ లాగేశాడు. మీటమీద వేలు పెట్టుకునున్నాడు తయారుగా. అడుగులో అడుగువేసుకుంటూ చప్పుడు చెయ్యకుండా నీళ్ళగది తలుపు దగ్గరికి వెళ్ళి చెవి తలుపుకి ఆనించి విన్నాడు.

చిన్న అలికిడి, ఏదో కదిలినట్లు వినిపించింది. యుగంధర్ ఒక్క అడుగు వెనక్కి వెళ్ళి కాలుజాపి, ఒక్క తన్ను తన్నాడు తలుపుని.

తలుపు బార్లా తెరుచుకున్నది. నీళ్ళగదిలో ఎవరూ లేరు. ఎవరూ పారిపోవడానికి యింకో తలుపు కానీ మార్గం కానీ లేదు.

షెల్ఫుమీద వున్న సోపు పెట్టెమీదనుంచి రెండు ఉడతలు కిచకిచమంటూ పరిగెత్తి పై నున్న వెంటిలేటర్ సందులోంచి పారిపోయాయి.

యుగంధర్ తన నెర్వస్‌నెస్‌కి తనే నవ్వుకున్నాడు. తను ఎన్నడూ ఇంత నెర్వస్ అవలేదు. కుమార్ గదిలో చూసిన భీకరదృశ్యం తనని అంత నెర్వస్‌గా చేసి వుండాలి.

వెనక్కి తిరిగాడు యుగంధర్.

చెవులు చిల్లులు పడేటట్టు, ఆ నిశ్శబ్దం బద్దలు చేస్తూ గణగణా మోగింది టెలిఫోన్. రిసీవర్ తీద్దామా, వద్దా అని రెండుక్షణాలు సందేహిస్తూ వుండిపోయాడు. జేబురుమాలుతో రిసీవర్ తీసి "హల్లో" అన్నాడు యుగందర్.

"హల్లో! డిటెక్టివ్ యుగంధర్. నా హెచ్చరిక వినిపించుకోలేదు. వినిపించుకుని, మీరు జోక్యం కల్పించుకోకుండా వుండి వుంటే, శివరాం బతికే వుండేవాడు. ఇప్పుడిక మీరు పశ్చాత్తాపపడి, యీ కేసునుంచి విరమించుకుంటానన్నా ప్రయోజనం లేదు. మీకూ అదే గతి పడుతుంది" టెలిఫోన్ డిస్కనెక్ట్ అయింది.

యుగంధర్ రిసీవర్ హుక్‌మీద పెట్టేశాడు. ఎవరీ మనిషి? తను ఎప్పుడు, ఎక్కడ, ఏం చేస్తున్నదీ, ఎవరితో మాట్లాడుతున్నదీ, ఏ క్షణానికి ఆ క్షణం ఆ మనిషికి ఎలా తెలుస్తోంది? ఎవరతను? మాంత్రికుడా? అతనికి దివ్యదృష్టి వుందా?

తను కుమార్ గదిలోకి వెళ్ళడం అతనికి తెలిసింది. తను శివరాం గదిలోకి రావడం అతనికి తెలిసింది. తను టెలిఫోన్ తీయగానే "హల్లో!" అనగానే "యుగంధర్" అంటూ సంబోధించాడు. ఆశ్చర్యం. మళ్ళీ జేబురుమాలుతో రిసీవర్ తీశాడు. "హల్లో ఆపరేటర్ దిస్ ఈజ్ రూం నెంబర్ సిక్స్‌టీ టూ. రెండు క్షణాల క్రితం యీ రూంకి ఒక టెలిఫోన్ కాల్ వచ్చింది. అది ఎక్కణ్ణించి వచ్చిందో చెప్పగలరా?" అడిగాడు.

"సారీ సర్. బయటినించి ఎక్కణ్ణుంచో వచ్చింది. రూం నెంబర్ 62 కావాలని అంటే కనెక్టు చేశాను" అన్నది టెలిఫోన్ ఆపరేటరు.

"థాంక్ యు" అని యుగంధర్ రిసీవర్ పెట్టేశాడు.

యుగంధర్ మళ్ళీ ఆలోచిస్తున్నాడు. ఇది ఎలా సాధ్యం? ఈ హోటల్లో లేని, ఎక్కడో దూరాన, ఇంకెక్కడో వున్న మనిషికి తను శివరాం గదిలో వున్నట్టు ఎలా తెలిసింది? రిసీవర్ తను తియ్యగానే "హల్లో! యుగంధర్" అన్నాడు. ఎలా అంత నిశ్చయంగా తెలుసు?

ఏమిటీ విచిత్రం.

యుగంధర్ అనగానే స్వరాజ్యరావు కాస్త విసుగ్గా "ఏం నా వాదనలో లోపం ఏమిటి?" అడిగాడు.

"మీది వాదనకాదు. కేవలం అభిప్రాయం వెలిబుచ్చారు. సరే. మీరు అనుమానిస్తున్నట్లు కుమారే తండ్రిని హత్యచేశాడని అనుకుందాం. మీ పోలీస్ కానిస్టేబుల్ కాపలా వుండగా, వెయ్యికళ్ళతో కుమార్ వున్న గదిని కనిపెడుతూ వుండగా ఎలా గదిలోంచి బయటికి వచ్చాడు? ఎలా హోటల్లోంచి బయటికి వెళ్ళాడు? పోనీ హోటల్లోంచి ఎలాగో బయటికి వెళ్ళాడు అనుకున్నా తర్వాత

ఏమయ్యాడు? టాక్సీ ఎక్కి వెళ్ళాడా? నడిచి వెళ్ళాడా? హోటల్ బయట కుమార్‌ని ఎవరూ చూడలేదా? హోటల్ గేటు జవాను విషయం ఏమిటి? ఇంతమంది కళ్ళకి కనపడకుండా గాలిలో కలిసిపోయాడా? నో! నో! ఇన్‌స్పెక్టర్ మీరు చెపుతున్నంత, అనుకున్నంత సింపుల్ కేసు కాదు ఇది. ఇంకొక విషయం. శివరాం బలహీనుడు కాడు. కుమార్ భీముడు కాడు. శివరాం తన ప్రాణాన్ని రక్షించుకునేందుకు ఏ ప్రయత్నమూ చేయలేదు. పోట్లాట జరిగినట్లు కానీ శివరాం తన ఆత్మరక్షణకి ప్రయత్నం చేసినట్లు కానీ నిదర్శనం ఒక్కటీ లేదు. ఇక పోగా, ఈ కేసు దర్యాప్తు చెయ్యవద్దని నన్ను బెదిరిస్తూ ఎవరో టెలిఫోన్ చేశారు. ఆ టెలిఫోన్ కాల్స్ విషయం ఏమిటి? ఈ ప్రశ్నలకి వేటికీ మీరు సమాధానాలు చెప్పలేదు. చెప్పలేరు'' అని ముగించాడు యుగంధర్.

''అయితే మీ అభిప్రాయం ఏమిటి యుగంధర్. కుమార్ హంతకుడు కాడు. సరే, ఒప్పుకుంటాను. మరి కుమార్ ఏమయ్యాడు?''

''అదే మనం తెలుసుకోవాలి. హత్య జరిగిన గదిలో అన్ని వస్తువులూ అలాగే వున్నాయా?'' అడిగాడు యుగంధర్.

''శవాన్ని మార్చురీకి తీసుకెళ్ళారు. గదిలో చీపురుపుల్ల కూడా కదల్చలేదు. అన్నీ అలాగే వున్నాయి'' అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

''మీకు అభ్యంతరం లేకపోతే మళ్ళీ మనం అక్కడికి వెళదాం'' అన్నాడు యుగంధర్.

''అభ్యంతరమా! ప్లీజ్ రండి వెళదాం'' అని ఇన్‌స్పెక్టర్ లేచాడు.

ఒకళ్ళకి నలుగురు పోలీస్ కానిస్టేబుల్స్ వున్నారు నడవాలో. రూం నెంబర్ 79 తాళం వేసి వుంది. తలుపుకి అడ్డంగా నిలుచున్నాడు ఓ పోలీస్. ఇన్‌స్పెక్టర్ని చూడగానే సెల్యూట్ చేసి తలుపుకి అడ్డం తొలిగాడు. ఇన్‌స్పెక్టర్ తాళం తెరిచాడు. యుగంధర్, రాజు, స్వరాజ్యరావు ముగ్గురూ లోపలికి వెళ్ళారు.

మంచం మీద శవం లేదుకానీ రక్తమూ, మిగతా అన్ని వస్తువులూ అలాగే వున్నాయి. యుగంధర్ గది మధ్య నిలబడి గదంతా పరీక్షగా చూశాడు. యుగంధర్ దృష్టి రెండు కుర్చీల మధ్య వున్న బల్లమీదా, బల్లమీద వున్న రెండు కాఫీ కప్పులమీదా ఆనింది. వెళ్ళి కాఫీ కప్పులు చూశాడు. అడుగున రెండు కప్పుల్లో కాఫీ కాస్త మిగిలి వుంది. మడ్డిగా వుంది.

''ఈ కాఫీ కప్పులు గదిలోకి ఎలా వచ్చాయి?'' అడిగాడు యుగంధర్.

''హోటల్ కుర్రాడు తెచ్చివుంటాడు'' అన్నాడు ఇన్‌స్పెకటర్.

''కాపలా వున్న కానిస్టేబుల్‌ని పిలువూ రాజూ'' అని యుగంధర్ వొంగి కాఫీ కప్పుని జేబురుమాలుతో పైకి ఎత్తి వాసన చూశాడు. అంతలో రాజు కాపలా వున్న కానిస్టేబుల్‌తో వచ్చాడు గదిలోకి.

''కానిస్టేబుల్ నడవాలోనే కాపలా వున్నాననీ, శివరాం తప్ప కుమార్ గదిలోకి ఇంకెవ్వరూ వెళ్ళలేదనీ చెప్పావు. ఈ కాఫీకప్పులు యీ గదిలోకి ఎప్పుడు వచ్చాయి?'' అడిగాడు యుగంధర్.

''మీరు రాకముందు ఒక గంటన్నర క్రితం హోటల్ బాయ్ తీసుకెళ్ళాడు సార్'' అన్నాడు కానిస్టేబుల్.

''అవును. నీ తప్పుకాదు. అర్థమవుతోంది. హోటల్లో యూనిఫాంలో వున్న హోటల్ కుర్రాడు కాఫీ కప్పులు తీసుకుని గదిలోకి వెళితే ఎవరూ గదిలోకి వెళ్ళినట్లు అనిపించదు. ఆల్‌రైట్! ఈ గదిలోకి కాఫీ తీసుకువచ్చిన కుర్రాడు ఎవరో అతన్ని పిలుచుకురా'' చెప్పాడు యుగంధర్.

''యస్ సార్'' అని కానిస్టేబుల్ గదిలోంచి వెళ్ళాడు.

రాజు చేతిలో వున్న తోలుపెట్టె తీసుకుని బల్లమీద పెట్టి అందులోంచి కొన్ని సీసాలు, టెస్టుట్యూబ్‌లూ, ఒక స్పిరిట్ లాంప్ బయటికి తీశాడు యుగంధర్. ముందు ఒక కప్పు అడుగున వున్న కాఫీ ఒక కాఫీ టెస్ట్ ట్యూబ్‌లో పోసి, అందులో ఏదో మందులు కలిపాడు. దానిమిద 'ఎ' అని గుర్తుపెట్టాడు.

తర్వాత రెండో కప్పులో అడుగున వున్న కాఫీ యింకో టెస్ట్‌ట్యూబ్‌లో పోసి, దానిలోనూ మందు కలిపి 'బి' అని ఆ టెస్ట్‌ట్యూబ్ మీద రాశాడు. రెండు నిముషాల తర్వాత రెండింటినీ వేడిచేశాడు. బాగా వేడెక్కిన తర్వాత పైన వున్న కాఫీని యింకో సీసాలో పోసేశాడు. అడుగున మడ్డి తయారయింది టెస్ట్‌ట్యూబ్‌లో. మళ్ళీ ఆ మడ్డిలో యింకో మందేదో కలిపాడు. ఆ మడ్డి తెల్లరంగు అయింది.

"ఏమిటి తేలింది యుగంధర్?" అడిగాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"ఈ రెండు కప్పుల్లో వున్న కాఫీలో చాలా ఘాటయిన మత్తుమందు కలపబడిందని తేలింది" అన్నాడు యుగంధర్.

అంతలో కానిస్టేబుల్ తిరిగి వచ్చి "హోటల్లో వున్న రూం బాయిస్ అందర్ని పిలుచుకు వచ్చాను సార్" అన్నాడు.

"కాఫీ తెచ్చిన కుర్రాణ్ణి మాత్రం తీసుకురమ్మన్నాను" అన్నాడు యుగంధర్.

"మొత్తం పద్దెనిమిదిమంది రూం బాయిస్ వున్నారు యీ హోటల్లో. ఈ పొద్దున్న కాఫీ ఒక కప్పు తెచ్చి కుమార్ కాఫీ తాగిన తర్వాత ఖాళీ కప్పు తీసుకుని వెళ్ళానని ఒక రూంబాయ్ చెప్పాడు. తర్వాత మళ్ళీ ఎవరూ యీ గదికి కాఫీ తీసుకురాలేదంటున్నారు. అందుకని అందరినీ యిక్కడికి పిలుచుకు వచ్చాను సార్" కానిస్టేబుల్ చెప్పాడు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ స్వరాజ్యరావు బయటికి వెళ్ళాడు.

"రాజూ! బీభత్సంగా వున్న శవాన్ని చూసినప్పుడు, మనం యిద్దరం యీ గదిలో యింకేమీ గమనించలేదు. ఇది కుమార్ గది. అతని పెట్టె, అతని బట్టలు, అతని చెప్పులు, కాయితాలు ఏవి లేవు. గది యింత ఖాళీగా ఎలా వుంది? ఎవరు ఎలా తీసుకుపోయారు గదిలోంచి సామానులన్నీ? నడవాలో పోలీస్ కానిస్టేబుల్ కాపలా వుండగా" అన్నాడు యుగంధర్.

"అవును. ఇంకొక విషయం. మనం యిక్కడికి వచ్చే గంటన్నర ముందు శివరాం.... కుమార్ గదికి వచ్చాడని కానిస్టేబుల్ చెప్పాడు. మళ్ళీ శివరాం తన గదికి వెళ్ళినట్లు చెప్పలేదు మరి..."

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments